

יות בצוואר הן עסק רציני, ושלה אותי מייד לצילום. אחרי ישיבה עם כמה רופאים הומנתי למרפאת חג השומר, שם נשאלתי שאלות מכוונות מאוד: אם ירדתי במשקל לאחרי רונה, אם אני מויע בכפות הידיים, אם נתקפתי לאחורונה בי חולשות ובצמרמורות.

הבינות את הרמוים, כי בדרך לרופא כבר עיינתי בסיפרי רפ"ר. רוב הרופאים חשבו שיש לי הפרעה בבלוטת התריס, אבל ד"ר חפץ לקח את המיקרה שלי כפרוייקט, והחליט לספל בי. מאותו רגע נכנס הכל להילוך מהיר. נשלחתי לבדיקת ביופסיה (דגימת רקמות), אחרי שבועיים התקבלה תוצאת הבדיקה, שהצביעה על חלייתי במחלת הסרטן בי בלוטת הלימפה.

עיריית: כנסנו לבדיקת ה-ביופסיה באוטו, פתחתי את הפתק וקראתי את המילה הוצ'קינס. הוצ'קינס היה שמו של רופאו של מונטיפיורי, שאיבד את הרטרן התוקף את בלוטת הלימפה. שלמה ביקש ממני לראות את הפתק, וכשראה מה כתוב שם, עצר את המכונית ואמר: „אכלתי אותה!”

שלמה: בחדרו של פרופסור יצחק בן-בסט שאלתי אותו מייד מה סוג הטפול שאני הולך לעיבור, ומה אעשה אם השיער ינשר. רציתי לדעת אם אוכל בי מצבי להמשיך לעבוד. הוא הסביר לי, שנתחיל בסידרת טיפולים, ו-ההחלפה תהיה טיפול בהקרנות.

כמו

שלכת

רציתי לדעת באילו תופעות לואי כרוך המצב, ומה הסיכויים שלי. הוא ענה לי שדרגת הסרטן אצלי היא שנייה מתוך ארבע דרגות הקיימות, ולכן הסיכויים שלי הם 80%.

התחלתי בסידרת הטיפולים בי מחלקה האניקולוגית בתל-השומר. עברתי בדיקת צילום ממוחשב — צילום חתך של כל סנטימטר וחצי בגוף. הטיפול הזה כרוך בהחלפה לגוף של חומר רדיו-

אקטיבי בצורת נוזל, וההרגשה היא מבחילה. אחר כך עברתי בדיקה של מערכת הלימפה, שהיא שקופה. בדיקה זו היא החדרת חומר רדיואקטיבי הצובע את מערכת הלימפה, וכך ניתן לגלות את מיקומם המדוייק של התאים הסרטניים.

אחרי בדיקה זו, שבה מחדרי רים את מכשירי-הצביעה לתוך הגוף דרך אצבעות הרגליים, הייתי אמור להתחיל בסידרת הקרנות. לא יכולתי יותר. לקחתי את עיריית ונסעתי להתאווור שבוע בחוף-לארץ. רציתי לנסוע כל עוד יש לי שערות על ראשי. עם התפרים ברגליים סתתי לי גרמניה. חזרנו בשבת וביום ראשון התחלתי בטיפולי ההקרנות. עשו לי בדיקת הוצאת מח מעצם אגן-הירכיים, ואחריה שוב הקרנות.

ההקרנות עצמן לא כואבות, אולם ההרגשה אחריהן היא של בחילה בלתי-פוסקת. עייפות וחולשה. היו לי קשיים בבליעה וגיזונתי רק מנוזלים. כתוצאה מהטיפול בהקרנות החל השיער נושר. זוהי הרגשה איומה, כמו שלכת. נראיתי כמו גיגניס האן. שיער הזקן נפל, והעור היה חלק ואדום. אורי גרוס סידר לי פיאה נוכח רית, אבל סירבתי לחבוש אותה. כל הגוף שלי היה מסומן עם קעקועים, צלקות סימון של האיריזורים שאינם מוקרנים. אסור היה לי להתרחץ בסבון, הגורם לגירוי, אבל בכל זאת התקלחתי ועירית היתה מסמנת לי אחרי המיקלחת את האזורים הלא מוקרנים, בטוש מיוחד. כל הגוף שלי נראה כמו סטיק מטוגן well done.

עיריית: דווקא אהבתי את ה-

אמר: „היה לי חבר שחלה במחלת הוצ'קינס. אל תדאג, הוא נגמר מזה.” חוץ מחבר אחד שלי — שהחלים מסרטן שהיה לו ברש ושעודד אותי — נשארנו רק עירית ואני, לבדנו.

לא יצאנו מהבית בכלל. עירית היתה מספלת בי ומשקה אותי חלב. את ההתנהגות שלה כלפיי לא אשכח לעולם.

עיריית: היה לו פעם אחת ויחידה רגע של שבירה. זה היה כשחזרנו מגרמניה. שלמה אמר לפתע, כי הוא לא מאמין לאף מילה שיוצאת מפי הרופאים: ש-הם בסה משקרים לו ומנסים להסתיר ממנו את האמת, וכי ה-רטן התפשט לו בכל הגוף והוא גמור.

התקשרתי מייד לפרופסור בן-בסט, והוא הראה לי את הצי-לומים, שהרגיעו את שלמה.

עיריית: כששלמה בישר לי בטלפון את תשובת הרופא כי נרפא מהסרטן, רציתי לצעוק. אבל הייתי במקום עבודתי ועמדו לידי אנשים.

שלמה: הדבר הראשון שע-שיתי כששמעתי את הבשורה הי-משמחת היה לבשר לעירית, אחר כך הלכתי לפאב הקרוב ביותר ושתיתי כוסית וודקה. כינסתי את כל החברה מהמעבדה ואמרתי להם שהבראתי.

לא

טיול אחרון

אפילו כשחשבתי כי נותר לי זמן קצוב לחיות, לא נכנסתי לפאניקה. החלטתי שאני לא מש-נה כלום בחיים שלי. אני לא ה-לך לראות את השקיעה בפעם ה-אחרונה או עושה טיול אחרון



עיריית בשלושה שלבים: לפני ואחרי המאבק לפני 12 שנים כנערת-זוהר, והיום — בוגרת ורצינית

לחוף-לארץ. החלטתי להמשיך לחי-יות את חיי היומיום עד שהכל ייגמר.

ההרגשה שלי היתה הרגשה פרי-מיטבית. החלטתי לא להיכנס ל-לחץ מצד אחד, ולעשות הכל כדי לצאת מזה מצד שני.

לקחתי את זה כמאבק ביני ובין המחלה. חשוב שאנשים יידעו: גם אם אתה מרגיש שהנה מתי-קרב הסוף — תילחם. מבחינת המוראל, חשוב מאוד להילחם בי-הרגשה המחליאה.

השבוע החלטנו לחגוג במסיבה. כולם שאלו אותי אם לא מקודם מדי לחגוג. אז אני עונה: הסיבה למסיבה היא שתפסנו את המחלה בזמן. ניצחתי את הסרטן בשלב זה. אם הוא יצוץ עוד פעם, אני אמצא במעקב שיתפוס אותו בי-שלבם הראשונים ואוכל לו.

הצינולים כרגע מראים שאני נקי מגידולים. כתוצאה מהטיפולים שעברתי, הסרטן עלול לצוץ רק בעוד שנתיים. אך מאחר שאני אמצא במעקב, יוכלו הרופאים ל-גלות את הגידול בשלב מוקדם.

אחרי שנתיים אני ניכנס לתחום של חמש שנים. אם אחריהן לא יופיע הסרטן שוב — מבחינתה של הרפואה אחשב בריא.

אני שמח של התקופה הזאת לא הונחתי את המעבדה שלי. אח-רת הייתי היום מחוסל מבחינה כלכלית, ונוקק לקיצבת ביטוח ל-אומי. חשוב להמשיך לתפקד בי-עבודה. למרות הסבל.

בינתיים אני אעבור בדיקות כל-שלושה חודשים, וכעבור שנה אע-בור אותן בדיקות כל חצי שנה. אני מאמין שאם ניצחתי את הסרטן היום, אנצח אותו תמיד.

גירסה גל

אני עברתי שוק בכל התקופה הזאת. שלמה הוא החבר הכי טוב שהיה לי בתחיים שלי, ונראה לי טיבעי שהיחסים היפים בינינו ימשיכו גם עם המחלה. ונעבור את זה יחד. כל הזמן היתה לי הרגשה שהוא יבריא. הוא אדם שאוהב ויודע לחיות. ידעתי ש-הוא יתגבר על המחלה.

הקרנת

בכורה

כ מובן שחברים שלי אמרו לי: „עירית, איך תחיי עם חולה-סרטן?” הורתי אמרו: „איזה חוסר-מזל יש לך. סוף-סוף מצאת מישהו שאת אוהבת, אז יש לו סרטן.”

בתקופה הקשה הזאת עודדה אורי אחותי, המבוגרת ממני ב-13 שנים. הסבל קירב אותנו. התק-רבו כפי שלא קרה לנו קודם מעולם. ממנה שאבתי כוח והמון עידוד.

שלמה: אני חי בנפרד מאש-תי, ריקי, (אשתו-לשעבר של ה-חחופף אהרל'ה קמינסקי) ונמצא בהליכי-גירושין. יש לי שני יל-דים. הבן שלי בן 10, והתפיסכור-לוגית אמרה לספר לו את האמת.

אני זוכר שביום גשם עמד הבן שלי בקור בחוף, עם קופסת ת-רמה של מיבצע הקש בולת, ולא עוב את המקום עד שהקופסה היתה מלאה וכל הכרטיים נמכרו.

פעם אחת אפילו לקחתי את הילד הקרנה ואמרתי לו שאני לוקח אותו להקרנת-בכורה. הוא קיבל את מחלתי כנתון שיש ל-התגבר עליו.

קרכת המצחיקה שלו. אבל הוא נראה איום. היו לי רגעים שדימ-ינתי לעצמי איך שלמה היה נראה לפני המחלה.

שלמה: אני זוכר שבערב שידור תחרות האירוויזיון בטל-ויזיה הייתי צריך להיכנס לגי-תוח של הוצאת הרקמות בבלי-טת-הלימפה. הגעתי לבית-החולים אחרי השידור, הניתוח נמשך ארבע וחצי שעות.

עיריית: בדרך-כלל, אורך ניי-תוח כזה הוא 20 דקות. כשהוא התארך שעתיים וחצי, לא ידעתי מה לחשוב. זה היה סיוט אמ-י מוחלט. רציתי לעזור לו ולא יכולתי. זה נורא.

שלמה: כל זמן המחלה והי-טיפולים, לא הפסקתי לתפקד ר-עבוד. להיפך, הכנתי את העובי-דים שלי במעבדה למצבי. סיפרתי להם שהשיער ינשר לי, ושלא יבהלו ושלא יברחו ממני.

הייתי מסתובב במעבדה עם ה-קרחת. היו לי כוליות בגוף כתי-צאה מהטיפולים, לא יכולתי ל-בוש אפילו חולצה בימי הקיץ-הלהיטים, והסתובבתי במירפאה כשחצי הגוף עירום, עם כל ה-סימנים על גופי, ואנשים לא ידעו איך לאכול את זה.

תגובת החברים אף היא היתה מפתיעה לגביי. לא היה להם נעים, לא ידעו איך לדבר איתי. לא ידעו אם להתקשר ומה הם ישאלו אותי בטלפון. חברים ש-פגשתי ברחוב עברו לצד השני של המידרדה, כי לא ידעו איך להגיב. שאלו את עיריית בטלפון איך לדבר איתי.

חבר אחד שלי, סוכן-ביטוח בי-מיקצועו, ניסה להרגיע אותי ו-



לביא כן, נערת ישראל (עם הספר וטורי) „כל-כך רציתי לעזור לו...”